

Marș de alpiniști

Adrian Păunescu

Cu mâini însângerate
Și tălpi incendiate,
Pe o potecă strâmtă din cele care nu-s,
Sătui de balta lumii,
Nebuni de libertate,
Trăim ciudata stare a drumului în sus.

Nu ne cunoaște nimeni,
Nu știm pe nimeni parcă,
Doar drumul ni se pare din carnea noastră scos,
Așa cum ne șoptește
Că n-o să ne întoarcă
Picioarele îl gustă, dar nu mai mergem jos.

Nu știm nici unde duce,
Nici dacă ne mai ține
Și nu există totuși plăceri mai mari ca el,
Ființa care-l calcă
E zdrențuită bine
Și nu există-n față dovezi de nici un fel.

Acesta-i însuși drumul descinzător din Cale,
Civil și melancolic, labil, și fără rost,
Miracolul de taină al regăsirii sale,
Semn tutelar al vieții
Ne este și ne-a fost.

Ni-s gleznele umflate
Și limfa plânge-n sânge,
De ultima privire se lasă ochii, goi,
Și pasărea de pradă
Albite oase strânge
Din drumul care, iată, înțepenește-n noi.

Ne stă ca o sclipire de lanțuri împotrivă,
Chiar drumul ne refuză intenția acum,
Dar dacă însuși cerul ar merge în derivă
În sus prin silnicie noi tot am face drum.

Nimic nu ne mai place,
Nimic nu ne mai doare,
De nu se leagă totuși de drumul fabulos,
Că noi murim iubindu-l, potecă despre care

Nu știm dacă mai este sau ne-a urcat în os.

Cât va mai fi un munte
Și-n josul lui o râpă,
Ființa noastră știe și crede neclintit
Că drumu-n sus nu poate nimic să-l întrerupă
Și
Că pe el
Chiar munții
Ei înșiși
Au pornit.